

EXEKUTORSKÁ KOMORA ČR

Na Pankráci 1062/58, 140 00 Praha 4

IČO: 709 40 517 DIČ: CZ - 709 40 517 č.ú. 27-85 77 11 02 27/0100

tel. 210 311 000, e-mail: praha@ekcr.cz, www.ekcr.cz

Výkladové stanovisko Právní a legislativní komise Exekutorské komory ČR k vybraným aspektům aplikace § 55 odst. 7 až 13 ex.ř.

Úvodní poznámky:

Zaujetí výkladového stanoviska k aplikaci § 55 odst. 7 až 13 ex. řádu je krajně problematické. Důvodem je **řada mezer** v právní úpravě (např. úprava spojených spisů), nejednoznačná terminologie (lhůty vs. doby) a zjevné chyby (např. odkaz na lhůtu ve větě, která obsahuje lhůty dvě).

Dále uvedené závěry lze alespoň s přiměřeným předpokladem jejich správnosti aplikovat pouze na řízení, v nichž uplynulo 6 let od vyznačení doložky právní moci/provedení exekuce, která nikdy nebyla spojena s řízením jiným, povinný nikdy nevyvinul jakoukoli procesní aktivitu, nebyla nikdy jakýmkoli způsobem uhrazena či vymožena jakákoli částka, nikdy nebyla postižena nemovitost. Při kumulativním splnění těchto podmínek lze uzavřít, že na takové řízení by měla být komentovaná právní úprava aplikována **bez větších** výkladových obtíží.

V ostatních případech je aplikace více či méně sporná a nelze mít za nesprávné, pokud v konkrétním případě bude vyčkáno na sjednocení praxe příslušnou judikaturou.

Slovník:

„lex ZBE“ – úprava zastavení bezvysledných exekucí dle §55 odst. 7 až 13 ex. ř.

„stará věc“ – řízení zahájené do 31. 12. 2021 včetně

„nová věc“ – řízení zahájené od 1. 1. 2022

„základní rozhodná doba“ – 6 let

„dodatečná část rozhodné doby“ – 3 roky

„celková rozhodná doba“ – 12 let

Výkladové stanovisko:

Je zřejmé, že právní úprava zastavování bezúspěšných exekucí (dále jen „lex ZBE“) potenciálně dopadá na značný počet aktivních řízení. Nelze proto očekávat, že bude lex ZBE aplikován najednou ve všech dotčených řízeních. **Zákon nestanoví pro jeho aplikaci žádnou konkrétní lhůtu. Současně je nepochybné, že je exekutor povinen v každé fázi zkoumat procesní podmínky pro další vedení řízení. V praxi to znamená, že kdykoliv je v řízení konáno cokoli, co je spojeno se zkoumáním podmínek řízení, musí soudní exekutor zkoumat i naplnění podmínek pro aplikaci lex ZBE. Za takové úkony nelze považovat mechanické kroky ve smyslu automatizovaných žádostí o poskytnutí součinnosti apod.**

S ohledem na složitost podmínek pro aplikaci lex ZBE je nanejvýš nevhodné provádět automatizované filtrování řízení, neboť složitě formulované podmínky si vyžadují individuální posouzení každé věci.

Naplnění podmínek podle lex ZBE není důvodem pro zastavení řízení, ale pouze pro to, aby byl oprávněný vyzván k zákonem předvídanému procesnímu postupu ve věci.

Exekutor není povinen oprávněnému odhadovat budoucí úspěšnost exekuce pro případ, že složí zálohu. Chování ostatních oprávněných a potencialita změny pořadí pro provádění např. srážek ze mzdy je na úrovni loterie, soudní exekutor není povinen vystavit se případné odpovědnosti za nesprávně odhadnuté postavení oprávněného. Činnost nad rámec poučení o procesních právech a povinnostech se též může dostávat mimo limity povinné nezávislosti exekutora podle § 2 ex. řádu.

Výzva k souhlasu se zastavením a Výzva ke složení zálohy

Zákon předpokládá, že oprávněný bude nejprve vyzván k tomu, aby se vyjádřil, zda souhlasí se zastavením exekuce. V případě nesouhlasu pak má být vyzván ke složení zálohy na další vedení exekuce. Není vyloučeno, že obě výzvy budou oprávněnému zaslány současně. Nutnou podmínkou ale zůstává, že oprávněnému musí být zachovány obě lhůty – lhůta ke složení zálohy nesmí běžet současně se lhůtou k tomu, aby oprávněný zvážil svůj případný nesouhlas se zastavením bezúspěšné exekuce. Počátek běhu lhůty k zaplacení zálohy proto musí být vázán na vyjádření nesouhlasu se zastavením a v tomto smyslu by měla být souhrnná výzva formulována. Oprávněného je třeba poučit o procesních následcích nevyjádření se nebo nezaplacení zálohy. Výzvu lze formulovat např. takto:

Oprávněný se vyzývá, aby se ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce. V případě, že nesouhlasí, pak se vyzývá, aby do 30 dnů od doručení písemného nesouhlasu se zastavením exekuce exekutorovi (dle věty první) uhradil zálohu ve výši 500,- Kč na účet soudního exekutora č. pod variabilním symbolem nebo aby podal návrh na zproštění od zálohy. V případě souhlasu, marného uplynutí lhůty podle věty první, nebo nesložení zálohy podle věty druhé exekutor exekuci zastaví.

nebo

Oprávněný se vyzývá, aby soudnímu exekutorovi písemně sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce, a to ve lhůtě 30 dnů od doručení této výzvy. Pro případ, že oprávněný soudnímu exekutorovi sdělí, že se zastavením exekuce nesouhlasí, vyzývá se současně, aby uhradil zálohu ve výši 500,- Kč na účet soudního exekutora č. pod variabilním symbolem ..., a to ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty podle věty první, nebo aby v téže lhůtě podal návrh na zproštění od zálohy. V případě souhlasu se zastavením exekuce, marného uplynutí lhůty podle věty první, nebo nesložení zálohy podle věty druhé soudní exekutor exekuci zastaví.

Povaha přiměřené zálohy vs. zálohy na další vedení exekuce

Právní úprava záloh na další vedení exekuce je samostatnou a komplexní úpravou podmínek, za kterých se pokračuje ve vedení řízení po uplynutí konkrétní doby. Z tohoto důvodu je nezbytné vždy (při splnění ostatních podmínek) vyzvat oprávněného ke složení tohoto zvláštního druhu zálohy. Z tohoto hlediska je zcela nerozhodné, zda v minulosti byla složena přiměřená záloha na náklady exekuce podle § 90 odst. 3 věta první ex. řádu, nebo byly v minulosti (před dobou delší než je doba rozhodná pro aplikaci lex ZBE) vymoženy

náklady v minimální nebo vyšší hodnotě. Tyto dříve vymožené náklady nebo složená přiměřená záloha se nezapočítávají na úhradu zálohy na další vedení exekuce.

Spojená řízení dle § 37 odst. 5 ex. řádu

Převažujícím názorem je, že na spojená řízení se i z pohledu lex ZBE hledí jako na jedno řízení. Z toho vyplývá, že doba základní, dodatečná i celková rozhodná doba se odvíjí od nejstarší DPE ve spise nebo od poslední úhrady v kterémkoli spojeném řízení. Stejně tak případné postižení nemovitosti jen pro některou část spojeného řízení, dílčí návrh na odklad a další překážky běhu lhůt podle odst. 12 se přičítají celému spojenému řízení.

Je-li složena záloha, automaticky to prodlužuje běh celého společného řízení jako celku. Nesložení zálohy vede k zastavení jen těch částí spojeného řízení, u kterých uplynula doba vyvolávající povinnost vyzvat oprávněného k jejímu složení (buď základní, nebo první dodatečná). Totéž platí pro tu část spojeného řízení, u kterého už uplynula celková rozhodná doba. Toto se zastaví (výrok tedy zní na částečné zastavení exekuce) a zbývající části spojené exekuce běží dál.

Odlisný běh lhůt v dílčích řízeních spojených ke společnému řízení může být důvodem pro vyloučení jednotlivých částí k samostatnému řízení v okamžiku, kdy oprávněný sdělí, že složí zálohu na další vedení exekuce.

Postižení nemovitosti a běh doby

§ 55 odst. 12 ex. řádu obsahuje taxativní výčet situací, za nichž neběží rozhodná doba (pro aplikaci lex ZBE). V tomto výčtu **není uvedeno** jako důvod stavění lhůty postižení nemovitosti. Souběhem exekucí postižením nemovitosti dochází podle § 14 zák. č. 119/2001 Sb. pouze k přerušení jen jednoho z více možných způsobů provedení exekuce, tedy exekuce není jako celek odložena, ani neplatí, že by ji nebylo možné podle zvláštního předpisu provést. Z toho vyplývá, že byla-li nemovitost v řízení postižena (bez ohledu jestli na počátku řízení nebo kdykoli v jeho průběhu), **doba běží**. Důsledkem postižení nemovitosti je pouze to, že oprávněný **nebude vyzván** k vyjádření svého (ne)souhlasu se zastavením exekuce a případně následně ke složení zálohy. (Pozn.: Přerušení exekučního řízení obecně není mezi vyjmenovanými důvody pro stavění běhu lhůty dle odst. 12; zde je však dle nás třeba uplatnit teleologický výklad, tedy pokud je exekuce přerušena jako celek, pak jde o stav, kdy exekuci nelze provést a lhůta se staví.)

Jakmile přestane být v řízení nemovitost postižena (např. právní moci rozhodnutí o zrušení exekučního příkazu, rozhodnutí o částečném zastavení exekuce prodejem nemovitosti, usnesení o příklepu jiného soudního exekutora ve spojení s doplacením nevyššího podání apod.) je patrně nezbytné zkoumat, zda nenastaly podmínky pro aplikaci lex ZBE.

Právní a legislativní komise se domnívá, že není žádný důvod přistupovat odlišně ke stejné procesní situaci (postižení nemovitosti) pro „nová“ a „stará“ řízení; odlišný přístup se jeví dokonce jako nesmyslný a z hlediska účelu zákona není ani jakkoli zákonodárcem odůvodněný.

- A) Převládne-li v praxi závěr, že je skutečně dán důvod pro odlišný postup, pak v tzv. nových řízeních v případě, že k okamžiku zániku postižení nemovitosti již uplynula celková rozhodná doba, po kterou je možné exekuci vést, bude exekuce zastavena bez dalšího.

V řízeních zahájených před účinností lex ZBE se do běhu doby nezapočítává doba, po kterou byla postižena nemovitost (§ 10 odst. 1 věta druhá zák. č. 214/2022 Sb.). Postižení nemovitosti ve starých věcech tedy má na běh lhůty obdobný vliv jako její stavění podle odst. 12 (doba, po kterou trval postih, se do základní rozhodné doby ani celkové rozhodné doby nezapočítává). Tento účinek platí pro stará řízení i do budoucna, tj. bez ohledu na to zda k postihu nemovitosti došlo před 1. 1. 2022 nebo po tomto datu.

- B) Naopak není vyloučeno, že se praxe přikloní k závěru přistupovat stejné procesní situaci konzistentně. V takovém případě se výklad ohledně běhu celkové rozhodné doby u řízení zahájených před účinností lex ZBE (viz následující bod) uplatní jak pro řízení stará, tak i pro řízení nová. Jakmile tedy přestane být v řízení nemovitost postižena a přestože běh doby nebyl stavěn, měl by oprávněný být vyzván k vyjádření svého (ne)souhlasu a ke složení zálohy bez ohledu na dobu (delší než 6 resp. 3 roky), která uplynula od vyznačení doložky provedení exekuce nebo od posledního jejího přerušování.

Právní úprava je zjevně nekonzistentní a nelze mít za nesprávné, pokud v konkrétním případě soudní exekutor vyčká na její vyjasnění v judikatuře nebo vyčká shody v odborné literatuře.

Lze v exekučním řízení zahájeném před 1. 1. 2022 od 1. 1. 2023 exekuci bez dalšího zastavit jen z důvodu uplynutí dvanáctileté lhůty podle § 55 odst. 11 ex. řádu?

Pro zodpovězení otázky, zda v exekučních řízeních zahájených před 1. 1. 2022 zastavit bezvýslednou exekuci po uplynutí dvanáctileté celkové doby podle § 55 odst. 11 věta čtvrté, aniž by byl oprávněný vyzván ke sdělení podle odstavce 1 a ke složení zálohy na další vedení exekuce podle odst. 8, je nezbytné vyjasnit charakter uvedené celkové doby a lhůty (doby) podle odst. 7 a 11.

Vztah dvanáctileté doby podle odst. 11 věta čtvrtá (dále jako „celková doba“) k šestileté době podle odst. 7 a jejím tříletým prodloužením podle odst. 11 není z textu zákona zcela zřejmý. Není zřejmé, zda dvanáctiletá celková doba je samostatnou dobou, běžící nezávisle na šestileté době podle odst. 7 (dále jako „základní část rozhodné doby“) a jejím tříletým prodloužením podle odst. 11 (dále jako „dodatečná část rozhodné doby“), nebo zda se jedná o doby identické s tím, že je pouze zdůrazněno, že i v případě prodlužování základní části rozhodné doby nemůže bezvýsledná exekuce překročit dobu 12 let.

Na první pohled se zdá, že celková doba je dobou samostatnou, běžící nezávisle na základní a dodatečných částech rozhodné doby. Především se zdá být nadbytečným, aby zákon o dvanáctileté celkové době bezvýsledné exekuce vůbec hovořil, pokud by nepředstavovala nic jiného, než součet šestileté základní části rozhodné doby a jejích dvou tříletých prodloužení o dodatečnou část rozhodné doby. V tomto ohledu můžeme hovořit o jazykovém hledisku.

Z hlediska věcného však takový závěr zřejmý není. Je třeba si položit otázku, proč je vlastně dvanáctiletá celková doba trvání exekuce v zákoně stanovena a v čem se liší od pouhého součtu šestileté základní části rozhodné doby a dvou tříletých dodatečných částí rozhodné doby.

Základní část rozhodné doby počíná běžet od data doložky provedení exekuce (odst. 7 věta první). Celková doba rovněž (odst. 11 věta čtvrtá). Základní část rozhodné doby začíná běžet od začátku v případě částečného uspokojení vymáhané pohledávky (odst. 7 věta první a odst. 11 věta pátá). Celková doba rovněž (odst. 11 věta čtvrtá). Kterákoliv z částí rozhodné doby neběží z důvodů uvedených v odstavci 12. Celková doba rovněž (odst. 11 věta čtvrtá za středníkem). Základní část rozhodné doby lze prodloužit o dodatečnou část rozhodné doby nejvýše dvakrát. Celkový maximální součet částí rozhodné doby tak představuje dobu 12 let. Stejně jako celková doba.

Maximální délka součtu základní a dodatečných částí rozhodné doby neplatí pro oprávněné zproštěné od složení zálohy na další vedení exekuce uvedené v odst. 9. (odst. 11 věta druhá a sedmá). Omezení trvání exekuce celkovou dobou se pro oprávněné podle odst. 9 nepoužije rovněž (odst. 11 věta sedmá).

Zastavení exekuce je vázáno jen na uplynutí některé z částí rozhodné doby (odst. 7 a 11). Na uplynutí celkové doby takový následek (výslovně) vázán není.

Rozdíl mezi součtem základní části rozhodné doby a jejího prodloužení o dvě dodatečné části a celkovou dobou by tak mohl nastat jen v případě, pokud by prodloužení o dodatečné části rozhodné doby bezprostředně nenavazovalo na konec předchozí části (např. tehdy, pokud by byl začátek běhu prodloužení vázán až na okamžik zaplacení zálohy na další vedení exekuce). To by však ve výsledku znamenalo, že by druhé prodloužení rozhodné doby vlastně nikdy netrvalo 3 roky, což se zdá jako těžko přijatelné. V odborné literatuře se přitom uvádí, že dodatečná část rozhodné doby bezprostředně navazuje na konec předchozí části (viz Svoboda, 2022, komentář k § 55).

Rozdíl mezi celkovou dobou a součtem základní a dvou dodatečných částí rozhodné doby by existoval jen případě nastoupení důsledků, které má exekuční postižení nemovité věci. Po dobu exekučního postižení nemovité věci povinného soudní exekutor oprávněného (nejde-li o oprávněného podle odst. 9) nevyzývá ke sdělení, zda souhlasí se zastavením exekuce, tedy ani nezačne (nemůže začít) běžet doba prodloužení o dodatečnou část rozhodné doby. Na běh celkové doby by však postižení nemovité věci povinného nemělo žádný vliv. To by mělo za následek, že i když exekuce nemůže být zastavena z důvodu uplynutí základní části rozhodné doby, resp. uplynutí dodatečné části rozhodné doby, musela by být zastavena po uplynutí celkové doby, a to i přesto, že exekucí byla postižena nemovitá věc povinného (u nových věcí!). Nejsou však zřejmé argumenty, proč by exekuční postih nemovité věci měl bránit zastavení exekuce z důvodu uplynutí základní nebo dodatečné části rozhodné doby, ale ne již zastavení po uplynutí celkové doby. Z hlediska proporcionality mezi zájmem oprávněného na vymožení jeho pohledávky a zájmem povinného, aby exekuce netrvala nepřiměřeně dlouho, se jeví jako těžko zdůvodnitelní upřednostnit zastavení exekuce (pro její bezvýslednost) za situace, kdy je exekučně postižen nemovitý majetek povinného, ze kterého lze pohledávku oprávněného vymoci i po uplynutí celkové doby.

Z věcného hlediska tedy těžko nalézt rozdíly mezi dvanáctiletou celkovou dobou a součtem základní části rozhodné doby a jejích dvou prodloužení o dodatečné části rozhodné doby, což spíše nasvědčuje, že celková doba není samostatně posuzovanou dobou, ale že se jedná jen o součet shora uvedených částí rozhodné doby. Jinak řečeno, jeví se, že uplynutí celkové doby **nevede k zastavení exekuce**, pokud ještě nebyly splněny podmínky pro zastavení exekuce po uplynutí základní a dodatečné části (dodatečných částí) rozhodné doby.

Takovému pojetí by ostatně odpovídalo i to, že jak v § 55 odst. 12, tak v ustanovení § 10 odst. 1 věty třetí zák. č. 214/2022 Sb. se hovoří o **jedné** lhůtě (text § 55 nedůsledně rozlišuje mezi

lhůtou a dobou), tedy v singuláru hovoří o lhůtě podle odst. 7 a 11. Takovou lhůtou by bylo možné rozumět rozhodnou dobu sestávající ze základní, případně až dvou dodatečných částí, o které je v odst. 11 věta čtvrtá (*pouze*) konstatováno, že celkově nesmí překročit (s řadou výjimek) dobu 12 let.

Toto pojetí by rovněž zdůvodňovalo, proč nejsou důsledky uplynutí dvanáctileté celkové doby upraveny v přechodných ustanoveních k zák. č. 286/2021 Sb., resp. zák. č. 214/2022 Sb.

Je vhodné poznamenat, že pokud by celková doba byla odlišná od základní a dodatečných částí rozhodné doby, bylo by s ohledem na § 10 odst. 1 věta první zák. č. 214/2022 Sb. třeba z tohoto důvodu exekuci zastavit již počínaje 1. 1. 2022.

PaL je většinou toho názoru, že **po 1. 1. 2023 není možno bezvýslednou exekuci v řízení zahájeném před 1. 1. 2022 bez dalšího** (tj. bez toho, aby exekutor postupoval podle § 55 odst. 7 a 8) **zastavit z důvodu uplynutí dvanáctileté celkové doby podle § 55 odst. 11 věta čtvrtá**. Opačný závěr však vzhledem k nejasnostem stran výkladu uvedeného ustanovení ve spojení s § 10 odst. 1 zák. č. 214/2022 Sb. nelze *a priori* označit za excesivní a i PaL komise ohledně výkladu této právní otázky je názorově rozdělena.

Přechodné ust. §10 odst. 1 věty čtvrté zákona č. 214/2022?

V exekučních řízeních zahájených přede dnem 1. ledna 2022, v nichž přede dnem 1. ledna 2022 nebyla vyznačena doložka provedení exekuce, se lhůta podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, počítá až od 1. ledna 2022. Pro účely postupu podle vět druhé a třetí se vyznačením doložky provedení exekuce rozumí též nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce. Týká se jen těch výjimečných situací, kdy DPE reálně nastala již před 1.1.2022, ale exekutor to zjistil a vyznačil ji až po 1.1.2022, v takovém případě běží lhůta od 1.1.2022.

Usnesení o zastavení exekuce podle lex ZBE

V přístupu k zastavování exekucí podle lex ZBE lze teoreticky vysledovat různé přístupy.

Za extrémní lze považovat tu, podle které soudní exekutor odmítne rozhodovat s odkazem na protiústavnost úpravy (zejména z důvodu zániku nároků soudního exekutora bez jakékoli náhrady) a věc postoupí exekučnímu soudu s návrhem, aby předložil věc Ústavnímu soudu. Obdobně se nejeví jako udržitelné, že úprava § 55 odst. 13 ex. řádu se má uplatnit jen v případech, kdy byla složena záloha, neboť jen z té lze uspokojit náklady exekuce alespoň v nějaké výši. Nebyla-li žádná záloha složena, exekuce se zastaví, ale náklady exekuce budou uloženy k tíži povinného nebo oprávněného (s odůvodněním, že nesložení zálohy zastavení exekuce de facto zavinil). Uložení nákladů k tíži oprávněného pravděpodobně uspíší tvorbu judikatury alespoň na úrovni krajských soudů.

Správnější bude přidržet se jedné ze dvou níže uvedených variant. Podstatou obou je rozumná aplikace zákonných pravidel (přinejmenším tam, kde je jejich výklad bez nepřiměřených obtíží), tj. zastavení exekuce s určením výše nákladů a rozhodnutí, v jakém rozsahu jsou tyto náklady (u)hrazeny případně složenou zálohou. Rozdíl spočívá pouze ve způsobu aplikace ustanovení § 55 odst. 13 věty poslední ex. řádu o zániku zbývajících nároků soudního exekutora. V prvním případě se zánik neuhrazené části nároku **konstatuje** (konstituuje) výslovně ve výroku usnesení. V takovém případě nárok zanikne právní mocí

zastavovacího usnesení a žádný budoucí vývoj praxe či judikatury na tom nic nezmění. Ve druhém případě se o zániku nároku nehovoří s tím, že tento nárok zaniká ex lege.

Volba té které varianty bude ovlivněna dalšími úvahami. V případě případného budoucího zásahu Ústavního soudu proti ústavně nekonformní úpravě (*nejspíše právě jen věty poslední odst. 13*) se na základě varianty I nebude možné domáhat uspokojení přiznaných nákladů exekuce, kdežto na základě varianty II to možné bude. Na základě ní lze ihned po právní moci učinit pokus o zahájení exekuce k uspokojení pohledávky soudního exekutora a získat tak nástroj k řešení ústavněprávních aspektů lex ZBE ve vztahu k soudním exekutorům. Nikoli v poslední řadě je ovšem též nutné upozornit na otázky související s případnými daňovými povinnostmi (DPFO, DPH) podle obou variant.

Varianta I

- I. Exekuce se zastavuje.
- II. Povinný je povinen uhradit oprávněnému náhradu nákladů řízení ve výši ... Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Určují se náklady exekuce ve výši 7865,- Kč k částečnému uspokojení ze složené zálohy ve výši 500,- Kč, ve zbytku neuspokojený nárok exekutora na náklady exekuce právní mocí tohoto rozhodnutí zaniká.

Varianta II

- I. Exekuce se zastavuje.
- II. Povinný je povinen uhradit oprávněnému náhradu nákladů řízení ve výši ... Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Povinný je povinen uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 7865,- Kč, snížené o oprávněným složenou a exekutorem spotřebovanou zálohu ve výši 500,- Kč (nebo jinou částku).

Závěrem se jeví nutné upozornit na kontroverznost ustanovení odst. 13, který je koncipován tak, že nepřímou předpokládá, že záloha na další vedení exekuce leží bez dalšího na zvláštním účtu až do chvíle, kdy se exekuce jako bezvýsledná zastavuje. V praxi, ale bude při zastavování exekuce tato záloha už spotřebována, protože ke spotřebování je apriorně určena a nejspíše nic nebrání tomu, aby byla spotřebována vzápětí po svém složení na zákonné minimální náklady exekuce. V takovém případě bude však i tak třeba přinejmenším přiznat oprávněnému náhradu nákladů navýšenou o spotřebovanou zálohu.

Pokud jde o kolizi se smluvním sjednáním výše účelně vynaložených nákladů dle ust. § 89 věty druhá ex. řádu, při zastavení pro nemajetnost povinného, máme za to, že toto smluvní ujednání se při zastavení exekuce podle odst. 13 neuplatní. Exekutor tedy vždy uplatní a uspokojí své náklady do výše složené zálohy na další vedení exekuce, bez ohledu na obsah dřívějších smluvních ujednání, neboť jde o pozdější právní úpravu, která stanoví odlišně a bez možnosti její účinky vyloučit.

V zájmu naplnění původního smyslu „pokračovací zálohy“ neboli „paušálu za další vedení exekuce nad základní dobu“ by bylo *de lege ferenda* žádoucí, aby MSp vyhláškou reflektovalo další vznikající náklady v řízení pokračujícím další 3 roky zvýšením základní náhrady hotových výdajů o částku ve stejné výši za každé další tři roky pokračování.